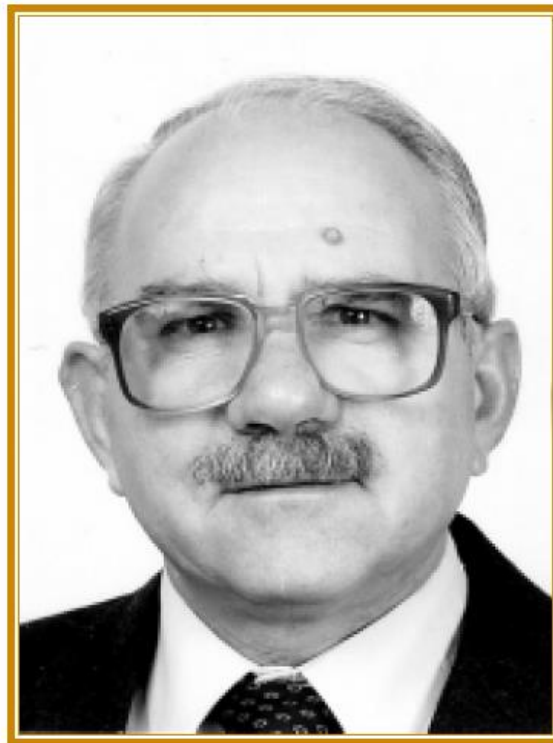

معرفی پدر طراحی سازه‌های فولادی به روش ضرایب بار و مقاومت (LRFD)

در حالی که برخی از اساتید بیشتر اوقات عمر تدریسی خود را از سال به سال با تکرار مکررات می‌گذرانند، تئودور وی گلامبوس به خاطر داشتن افکار تازه در کلاس مشهور است. جروم حجار که دانشیار مهندسی سازه در دانشگاه مینه سوتا است، این چنین می‌گوید: وی از یادداشت‌های قدیمی خود استفاده نمی‌کرد. او در هر صفحه از دفترش، فعالیت‌ها اخیر، مسائل و چالش‌های پیش آمده را یادداشت می‌کرد. به این صورت او ذهن خود را در مورد موضوعات همیشه نه فقط از طریق شهود و تجربیات گذشته، بلکه از طریق تلاش سخت تازه نگه می‌داشت.

تئودور وی گلامبوس به عنوان یکی از مدرسان سرآمد نسل خود شناخته می‌شود.

حجار می‌گوید که گلامبوس، استاد بازنشسته مهندسی سازه در دانشگاه مینه سوتا، تعهدی قابل توجه در امر آموزش داشت. کلاس‌های ارشد و دکترای او جزء چالشی‌ترین کلاس‌ها در دپارتمان بودند.

در حالی که دانشجویانش او را به عنوان یک استاد بزرگ می‌شناسند، اما گلامبوس بیشتر به دلیل کار بر روی توسعه ضوابط AISC-LRFD در صنعت سازه‌های فلزی شناخته شده که نهایتاً منجر به دریافت جایزه T.R. Higgins در سال ۱۹۸۱ شد. کار او در دستیابی به حالات حدی طراحی، لقب «پدر LRFD» را برای او به ارمغان آورد.

نستور ایوانکیو، معاون مهندسی و تحقیقات AISC، گفت: گلامبوس یکی از برجسته‌ترین پیشگامان پژوهش در پیشبرد طراحی پلاستیک، پایداری و قابلیت اطمینان در سازه‌های فولادی است. تلاش‌های بسیار او در توسعه ضوابط طراحی ضریب بار و مقاومت (LRFD)، او را به نقطه اوج مهندسی خود رساند. وی به دلیل دستاوردهایش به عنوان یک استاد دانشگاه و محقق، موفق به دریافت Geerhard Haaijer توسط AISC شد. نام این جایزه برگرفته از اسم یکی از معاونان AISC است و این جایزه

به کسانی اعطا می‌شود که از طریق تحقیق و آموزش، تأثیر بسزایی در توسعه کاربردی قاب‌های فولادی سازه‌ای در صنعت ساخت و ساز داشته‌اند.

مهاجرت

گالامبوس مجارستانی سنین نوجوانی را تا قبل از مهاجرت به آمریکا با خانواده‌اش در اردوگاه پناهندگان آلمانی سپری می‌کرد. در آنجا او با یک کویکر (عضو فرقه کویکر) که به پناهندگان انگلیسی آموزش می‌داد؛ ملاقات کرد. این شخص از او پرسید، «می‌خواهی در آمریکا چه کار کنی؟» گالامبوس در آن زمان هیچ برنامه‌ای برای حرفه آینده خود نداشت و در نتیجه او کتاب را با عنوان ذکر شده به گالامبوس داد. توضیحات این کتاب در مورد مهندسی عمران به نظر او جالب‌تر از همه بود.

گالامبوس در مورد انتخاب خود گفت: من هرگز ناامید نشدم، مهندسی عمران فوق‌العاده‌ترین شغل دنیاست.

در سال ۱۹۴۹، خانواده‌اش به شهر کوچکی در داکوتای شمالی مهاجرت کردند و گالامبوس در اولین تجربه کاری خود به عنوان یک نظافتچی در یک کارگاه ساخت فولاد شروع به فعالیت کرد. او در خلال سال‌های ۱۹۴۹ تا سال ۱۹۵۴ به دانشگاه داکوتای شمالی رفت و در آنجا مدرک کارشناسی و کارشناسی ارشد خود را دریافت کرد. گالامبوس گفت که دلیل اینکه او در دانشگاه ماند تا مدرک کارشناسی ارشد خود را دریافت کند، این بود که وی شهروند آمریکا نبود و نمی‌توانست کار پیدا کند. او در ماه می سال ۱۹۵۴ شهروند آمریکا شد و در ماه بعدی مدرک فوق لیسانس خود را دریافت کرد.

او بلافاصله در شرکت بابوک و ویلکاکس در باربرتون (شهری در ایالت اوهایو) شروع به کار کرد و به طراحی سازه‌های دیگ بخار پرداخت. نکته جالب این است که فقط چهار ماه بعد گالامبوس به خدمت در ارتش ایالات متحده فرا خوانده شد و در طی این مدت و تا آوریل سال ۱۹۵۶ به ساخت فرودگاه برای موشک‌های دور برد در باهاما پرداخت.

گالامبوس پس از ارتش او به شرکت بابوک و ویلکاکس بازگشت، اما دریافت که نیاز به آموزش بیشتر برای مواجهه با چالش‌های جهان مدرن دارد.

او به هر دو دانشگاه لی (Lehigh) و دانشگاه ایلینوی نامه نوشت و علاقه خود را در دنبال کردن دکتری در این دانشگاه‌ها ابراز نمود. در حالی که ایلینوی نامه‌ای با شرح قوانین و روش برای شروع مطالعه برای او فرستاد، او یک تماس از دانشگاه لی دریافت کرد. این تماس او را تشویق به انتخاب دانشگاه لی نمود و سرانجام در تاریخ ۱ سپتامبر سال ۱۹۵۶ وارد این دانشگاه شد. گالامبوس دکترای خود را در ژوئن سال ۱۹۵۹ دریافت کرد و تا سپتامبر ۱۹۶۵ به عنوان استادیار تحقیقات آنجا ماند.

لین بیدل یکی از اساتید دانشگاه لی و کسی که در سال ۱۹۵۶ با گالامبوس تماس گرفته بود، می‌گوید او یک نمونه غیرمعمول بود. گالامبوس با دانشجویان تحصیلات تکمیلی خود وارد میدان شد و در آزمایش‌ها با آن‌ها کار می‌کرد.

پس از نزدیک به یک دهه فعالیت در لی، گالامبوس برای ارائه یک سمینار در دانشگاه واشنگتن به سنت لوئیس دعوت شد و سرانجام تصمیم گرفت تا به صورت تمام وقت در واشنگتن کار کند.

شروعی تازه

گالامبوس به عنوان اولین دارنده جایزه هارولد جولی به سنت لوئیس رفت و به مسند استادی در مهندسی عمران منصوب شد. او همچنین به عنوان رئیس دپارتمان در سال‌های ۱۹۷۰-۱۹۷۸ خدمت کرد. گالامبوس می‌گوید من این فرصت را داشتم تا یک دپارتمان را در دانشگاه واشنگتن از صفر بسازم. این دپارتمان در حال حاضر یکی از دپارتمان‌های بسیار خوب مهندسی عمران در کشور است.

شانسی دوباره برای تقویت یک برنامه مهندسی عمران سبب شد که گالامبوس به دانشگاه مینه سوتا برود. او تا زمان بازنشستگی خود در سال ۱۹۹۷ آنجا ماند. با این حال، بازنشستگی گالامبوس را از بازگشت به کار تحقیقاتی خود یا کلاس درس باز نداشت. در واقع، او در حال حاضر به تدریس یک مبحث جدید در زمینه پل به سال اولی‌ها می‌پردازد.

حجار می‌گوید آموزش، برای وی یک تعهد اخلاقی است، این کار راه او برای خدمت به جامعه است. از بین همه کمک‌های او به صنعت فولاد، این شاید بزرگ‌ترین کمک او باشد.

گالامبوس می‌گوید همیشه تدریس را دوست داشته و حتی به تجربه خصوصی خود در مقطع دبیرستان اشاره می‌کند. او اضافه می‌کند که اگر من به دنبال تدریس هستم پس در درجه اول باید بدانم چه چیزی را می‌خواهم آموزش دهم و در نتیجه باید به دنبال یادگیری آن مطالب باشم.

در میان کتاب‌های بهتر شناخته شده او می‌توان به این موارد اشاره کرد:

- اعضا و قاب‌های ساختمانی
- طراحی فولاد با LRFD

گالامبوس در این سال‌ها در کمیته‌های متعددی از AISC و ASCE خدمت کرده و همچنین عضوی از کمیته هماهنگی بر طراحی سازه‌های فولادی در آمریکای شمالی می‌باشد.

مترجم: مریم گلستانی